

Archibald, l'escocès

Des que, fa tres anys, Steve Archibald va arribar al Futbol Club Barcelona, ha passat per mil peripècies. Ara torna a ser-ne titular. Al camp, creu en els gols; a fora, en els fantasmes.

Eduard Company i Fonts

--Hugues, Lineker, Archibald són el trio de jugadors britànics del Barça. Dels tres, només en poden jugar dos. Tothom fa conjectures... ¿Si no li pregunto per aquest tema, se'n sorprendria?

—No. La veritat és que no. Ni tan sols hi havia pensat.

—Tres anys en el país, ¿no és massa temps per no parlar ni català ni castellà?

—Bé, pot mirar-se de distintes formes. De fet, jo he vingut a jugar a futbol i no a aprendre idiomes.

—Quan van guanyar la lliga, dues temporades enrere, i va veure la ciutat al carrer, ¿no va creure que era a una ciutat de bojos?

—El que vaig quedar-me va ser molt sorprès, sobretot per la quantitat de gent que hi havia, tant al carrer com a la plaça Sant Jaume. La veritat és que no m'ho esperava. Però el futbol és un esport que aquí té molta importància, i vaig trobar-ho lògic. Potser per a algú que arribi de fora, sense haver viscut l'ambient de cada diumenge, potser llavors sí que pensaria que ha anat a parar a un país de bojos. A mi el que va sorprendre'm, sobretot, va ser la quantitat de gent.

—¿Podria definir-me Archibald amb un adjectiu?

—No.

—¿I Escòcia?

—No, tampoc. Escòcia és un país molt bonic, amb gent molt amical... Significa tant Escòcia per a mi que em seria impossible reduir-la a un sol adjectiu. Són massa coses per a definir-la així.

—Vostè s'ha declarat nacionalista escocès, ¿què entén per nacionalisme?

—És que penso que cada país hauria de poder decidir per ell mateix el seu destí, sense haver d'estar lligat a cap altra nació que el domini.

—¿Què li semblaria la idea d'una Escòcia lliure, independent?

—Mmm... No ho sé, ara com ara la cosa és molt difícil, no sé si Escòcia

podria sobreviure per ella mateixa amb un estat propi.

—¿I a nivell de somni?

—¿Com un somni? Sí, estaria bé, seria l'ideal.

—¿Veu alguna classe de paral·lelisme entre el nacionalisme escocès i el nacionalisme català?

—Sí, sí que n'hi ha. El sentiment nacional és el mateix, em penso. Tots dos països tenen una voluntat de ser lliures.

—¿I què li semblaria una Catalunya independent?

—La veritat és que no hi he pensat molt, en aquest punt. La meua vida quotidiana m'aparta d'aquests plantejaments... Ara bé, sí que crec que Catalunya podria sortir-se'n prou bé sent independent, sí, estic segur que se'n sortiria.

—¿Vostè, quan juga contra la selecció nacional anglesa, salta més motivat al camp?

—Sí.

—¿S'ho planteja com una petita guerra?

—¿Es refereix quant a joc brut, quant a brusquedats en el joc?

—Això també, però anava més en el sentit metafòric, com si el resultat fos més transcendent que el fet de guanyar o perdre un partit de futbol.

—Sí, en aquest aspecte, sí. Ara, cal tenir en compte que és una guerra contínua entre escocesos i anglesos, que dura ja molts segles.

—¿Què pensa de la necessitat de crear una selecció catalana de futbol?

—La veritat és que tampoc no m'ho he plantejat. No crec, tanmateix, que hi hagués prou jugadors. Dubto que funcionés a nivell esportiu.

—¿No serà perquè el Barça representa ja Catalunya?

—Sí, amb això, hi estic més d'acord. De fet, quan anem a qualsevol altre

camp, representem el país i una victòria o una derrota se sent molt més... És allò que comentàvem abans, de la guerra; cada partit és com una petita batalla.

—¿S'enfada, vostè, quan algú comet l'error de dir: «Archibald, el jugador anglès del F.C. Barcelona...»?

—Sí.

—Sovint, els països es coneixen per tòpics que són bastant allunyats de la

realitat. ¿És cert, quan algú es refereix a Escòcia, allò del whisky, dels fantasmes, que la gent és agarrada...?

—Bé, anem per parts. Referent al whisky i als fantasmes, tot això és totalment cert, existeix tant una cosa com l'altra. Però la qüestió de ser agarrats és un invent anglès, dels anglesos. I la raó és molt senzilla. Volen recaptar diners d'Escòcia i sempre més del que haurien de

recaptar, i, és clar, nosaltres ens hi resistim. Llavors, ens tracten d'agarrats.

—Els catalans tenen la mateixa fama a la resta de l'estat...

—¿Ah sí? Doncs jo no ho he notat, si més no, amb els meus amics d'aquí.

—Si tres anys enrere, abans de signar pel Barça, li haguessin passat la pel·lícula del que succeiria durant aquest temps, ¿ho hauria acceptat?

—Mmmm... Del que ha passat durant aquest temps... ¿És refereix a un vell esportiu?

—En general.

—Uf... No ho sé... És que... ¿Quina pregunta...! No sabria què dir-li... «Next question, please».

—¿El mal del Barça és que mou massa diners?

—¿Massa diners? Oh no. No crec que sigui això. Els diners, els aporten els afeccionats, i això vol dir que el Barcelona té molts seguidors. No hi veig res de dolent en aquest fet.

—¿I el soci, la gent que va al camp, sap què fan dels diners que abona al Club?

—No.

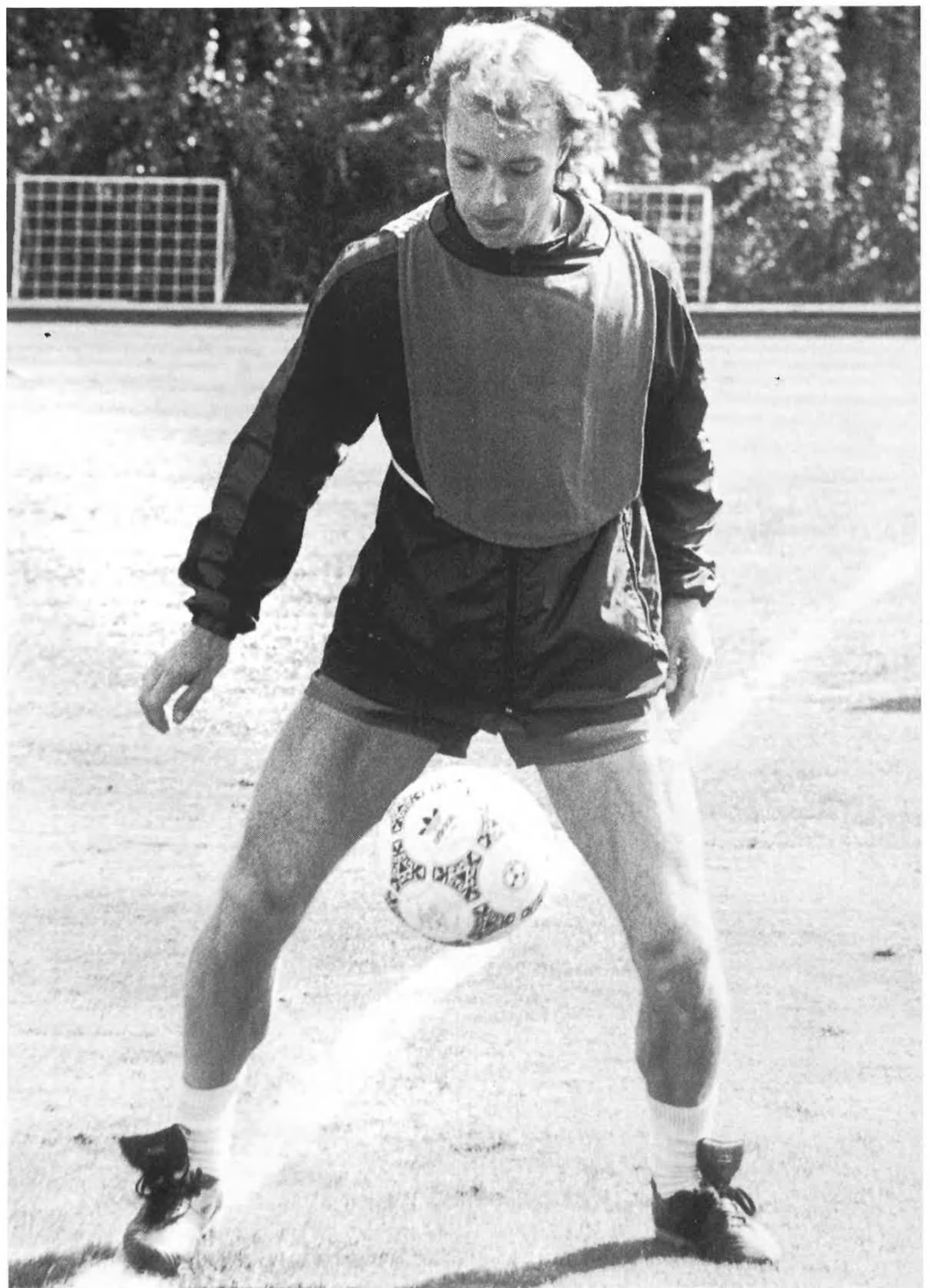
—¿I vostè?

—Tampoc. Però és que tampoc no m'interessa. Si hi ha una cosa que faria funcionar millor aquest club, seria que tothom es preocupés de la seva feina. Jo sóc un professional del futbol, i haig de dedicar-me a jugar i prou. Els

Steve Archibald, l'escocès del Barça.

DOMÈNEC UMBERI

directius són les persones que s'encarreguen de l'administració i haurien d'estar sols en aquest treball. La seva opinió de futbol és només vàlida quant a afeccionats. Si cadascú assumís el seu paper, les coses anirien millor.

—*¿És dur ser jugador de futbol o és dur ser jugador del F.C. Barcelona?*

—Sí que és dur, ser futbolista professional. És un esport molt exigent, tant per al cos com per a la ment, perquè les tensions són moltes, però no crec que sigui més difícil jugar en el Barça que en qualsevol altre club. El problema, però, és que un futbolista pot tractar de ficar-se en coses que són fora del terreny de joc i del vestidor, i aleshores és quan comencen les dificultats. Però només cal saber tenir la ment freda i mantenir-se al lloc que et pertoca perquè no sigui més complicat jugar en el F.C. Barcelona que, per exemple, en el club escocès on vaig començar jo.

—*¿Contra quin equip espanyol surt més motivat a l'hora de jugar?*

—La motivació, per a mi, és en cada partit la mateixa. No cal que hagi d'enfrontar-me a l'Espanol o al Real Madrid per a sentir-me motivat, i crec que, si hi ha algun jugador que neces-

sita un estímul com aquest per sortir al camp, dubto que pugui considerar-se'l un bon professional.

—*Vostè té cara de bon noi. ¿No li hauria escaigut més una professió més pacífica?*

—Penso que un futbolista hauria de tenir dues personalitats, com el doctor Jekyll i Mr. Hyde, i, una d'aquestes personalitats, mostrar-la al terreny de joc i, l'altra, a la vida quotidiana. Ara, parlant per mi, jo puc dir que l'autèntic Steve Archibald és el que veiem sobre la gespa, ja que allí puc fer exactament el que vull. En canvi, en aquests moments, haig de pensar unes respostes, contestar-les... o bé si estic en un restaurant, haig de portar-me bé, observar unes regles d'educació, aquestes coses. No dic que això no sigui necessari, a l'inrevés. El que passa és que jo em sento més jo mateix quan sóc damunt del terreny de joc corrent darrere la pilota... I, és clar, quan el partit s'acaba, cal deixar la personalitat del camp i anar per la vida amb l'altra. Ara, és fotut quan una d'elles es rebel·la i surt de l'armari dels vestidors...

—*¿Què ha passat amb el partit benèfic que s'havia de disputar en favor d'Àfrica?*

—Bé, el partit està contractat i es disputarà a finals de setembre o a començaments d'octubre.

—*¿Vol ser, organitzant aquest partit, una mena de Bob Geldof del futbol?*

—No, no vull cap mena de comparació amb en Bob Geldof. L'única cosa és que va donar-me la idea veure com va muntar l'espectacle musical per als afectats de la sequera a l'Àfrica. Jo també vull ajudar-los i, lògicament, ho intentaré fer des del meu àmbit, que és el del futbol. Ara bé, l'única comparació possible entre ell i jo és la intenció d'ambdues activitats benèfiques, però res més.

—*A l'any vuitanta-dos, si no vaig errat, el Nou Camp ja va acollir un partit de futbol semblant, a benefici de l'Unicef. Les grades estaven plenes a vessar, i va haver-hi molta gent que va quedar-se al carrer sense entrada. ¿L'estadi del Barça seria un bon escenari per al seu encontre?*

—Si realment va ser així, m'agradaria molt que en aquesta ocasió tornés a repetir-se l'èxit, seria molt bonic veure que el públic hi col·labora.

—*Es deia de fer el partit a Wembley...*

tano

GANDIA

CENTRE DE DIFUSIÓ CULTURAL

una
invitació
a la
consulta

C. POETA QUEROL / BARGUES - EDIFICI TEATRE PRINCIPAL
TELÈFON (96) 351 02 28

HORARI: DILLUNS A DIVENDRES, DE 10'30 A 14'00 HORES
DE 17'30 A 19'30 HORES
DISSABTES, DE 11'00 A 13'00 HORES

DIPUTACIÓ DE VALÈNCIA

DOMÈNEC UMBERT

«Si marxo a finals de temporada, m'agradaria que em recordessin per haver guanyat dues lligues amb el Barça».

—No ho sé encara. Tenim encara un parell d'opcions, però probablement s'acabarà disputant a Espanya.

—¿A Barcelona?

—A Espanya.

—¿Com li agradaria ser recordat per l'afecció blau-grana?

—Per haver estat un bon professional i per haver fet tot el possible per a mantenir una tranquil·litat dins del Club. I, si resulta que marxo a finals de temporada, per haver guanyat dues lligues amb el Barça.

—Disculpi'm la pregunta, ¿però hi ha alguna raó per dur una arracada?

—No, no hi ha cap raó en especial. És una peça més de joieria, com dur un anell, un rellotge, una cadena... No hi ha per què buscar-hi cap raó estranya.

—¿Què diria a aquells que diuen que

els jugadors estrangers que vénen a jugar al F.C. Barcelona són una colla de mercenaris que sols vénen a fer diners?

—Per a mi, la gent que pensa d'aquesta forma ha de ser perquè estan ofuscats per la gelosia, o bé perquè són molt limitats d'intel·ligència, o bé perquè són uns estúpids. Cal tenir en compte que no és aquest un aspecte només dels futbolistes. Tothom en la seva vida tracta de treure tot el profit possible a les seves qualitats, i, per exemple, si el Barcelona a mi em paga més que el Tottenham, doncs vinc a treballar al Barcelona. No oblidem que som professionals del futbol, i que hi ha un mercat, unes ofertes i unes demandes.

És el mateix cas que un pilot d'avions, que un enginyer, que un publicitari, que veu l'empresa on li ofe-

reixen més diners i més bones condicions de feina, i va i accepta, ja que ell, com jo, ha de tenir la seva família per mantenir i el seu futur per assegurar. No veig on és la diferència entre aquests oficis i el meu. I és que és una mentalitat que em costa d'acceptar...

Mira, quan jo vaig començar a jugar al futbol, no tenia res en absolut. Després, mica a mica, amb molt d'esforç, m'he anat fent un lloc dins de la professió i ara gaudeixo d'una posició còmoda en un club important... És com si jo tingués un veí que, sense tenir res, va treient del seu treball i del seu esforç diari un bon estatus econòmic, i arriba a un punt en què guanya dos-cents milions més que jo a l'any. ¿Haig de criticar-lo per aquesta circumstància? No, el que jo faria seria anar cap a ell, donar-li uns colpets a l'espatlla i dir-li: «Ho tens ben guanyat, ¿no?» Si ara tinc una bona fitxa, és perquè he treballat dur durant molts anys i perquè l'ofici comporta un esforç i unes tensions que han de ser recompensades d'alguna forma. I torno al d'abans; la gent que diu això de nosaltres, no l'entenc, han de ser... estúpids o què sé jo. La cosa més clara de tot és que ningú no dona res per res. El que un aconsegueix, abans ha hagut de suar-ho.

—S'ha parlat molt del sexe i de l'esport. ¿Vostè creu que és compatible el sexe amb els partits de futbol?

—Jo no he vist mai sexe en els partits de futbol...

—Em referia a la compatibilitat del sexe amb els partits, no en els partits.

—Jo crec que cadascú ha de fer allò que el faci sentir-se a gust abans d'un partit. Si algú es troba bé fent l'amor amb la seva dona o amb la seva nòvia, ni que sigui cinc minuts abans de sortir al camp, doncs no veig perquè ha de refrenar-se. Però aquest tema és molt general, cada persona actua de la manera que ell creu més convenient.

—¿Li molesta la popularitat?

—A vegades, sí. Però no tinc cap dret a queixar-me'n, ja que quan jo era petit volia arribar a sortir per la televisió, firmar autògrafs, etc. Ara que ja ho he assolit, no crec que fos correcte queixar-se'n. L'únic que de veres em fatiga és quan algú et reconeix i se t'apropa i et diu coses que et falten al respecte com a persona. En aquest punt, penso que l'educació és molt important.

—¿Hi ha alguna pregunta que no li he fet i que a vostè li hauria agradat de contestar?

—Eh... Sí: «¿Com se sent després d'haver guanyat la segona lliga amb el Barça?».